

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 52

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 23 ianuarie 2012

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.489 din 15 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 2 din Codul de procedură civilă și ale art. 18 coroborate cu art. 14 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe	2-4
Decizia nr. 1.490 din 15 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (10) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	4-5
Decizia nr. 1.493 din 15 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. 18 coroborate cu art. 14 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe	6-8
Decizia nr. 1.495 din 15 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 9 din Codul de procedură civilă	8-10
Decizia nr. 1.496 din 15 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 401 alin. 2 din Codul de procedură civilă	10-11
Decizia nr. 1.497 din 15 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 ¹ alin. 1 lit. a) și b) și art. 108 ⁵ din Codul de procedură civilă	12-14
Decizia nr. 1.501 din 15 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.489**

din 15 noiembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 2
din Codul de procedură civilă și ale art. 18 coroborate cu art. 14 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de
urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei
pentru spațiile cu destinația de locuințe**

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 2 din Codul de procedură civilă și ale art. 18 coroborate cu art. 14 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Fundația Pro Women din Iași în Dosarul nr. 52/45/2010 al Curții de Apel Iași — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.510D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 499 din 13 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 52/45/2010, **Curtea de Apel Iași — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 2 din Codul de procedură civilă și ale art. 18 coroborate cu art. 14 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe.**

Excepția a fost ridicată de Fundația Pro Women din Iași într-o cauză având ca obiect o cerere de revizuire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, în esență, autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale invocate întrucât limitează

posibilitatea părții împotriva căreia s-a pronunțat o hotărâre nelegală și netemeinică ca, în cadrul căii extraordinare de atac, să aducă în discuție aspecte de nelegalitate pe care se întemeiază decizia pronunțată. De asemenea, dispozițiile criticate stabilesc un regim juridic preferențial chiriașului care dobândește un drept de preemțiune la cumpărarea locuinței, fără ca acesta să mai fie beneficiarul unui contract de închiriere valabil încheiat.

Curtea de Apel Iași — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată nu este întemeiată. Dispozițiile art. 322 pct. 2 din Codul de procedură civilă constituie o garanție a respectării art. 21 din Constituție, asigurând soluționarea litigiului cu respectarea principiilor care guvernează procesul civil, iar prevederile art. 18 și art. 14 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 constituie norme de drept material prin care s-a reglementat dreptul de preemțiune al chiriașului la cumpărarea locuinței supuse regimului juridic stabilit prin Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 322 pct. 2 din Codul de procedură civilă și ale art. 18 coroborate cu art. 14 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din

8 aprilie 1999, cu modificările și completările ulterioare. Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 322 pct. 2 din Codul de procedură civilă: „*Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri: [...]*”

2. *dacă s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut sau nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut, ori s-a dat mai mult decât s-a cerut;*”;

— Art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999: „(1) *În cazul în care contractul de închiriere nu se reînnoiește pentru motivul prevăzut la art. 14 alin. (2) lit. b), chiriașul are drept de preemțiune la cumpărarea locuinței.*”

(2) *Notificarea prealabilă a refuzului de a reînnoi contractul de închiriere, în temeiul și cu respectarea condițiilor prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, ține loc de ofertă de vânzare și trebuie să cuprindă prețul vânzării, sub sancțiunea nulității absolute. Oferta de vânzare este irevocabilă până la expirarea perioadei de închiriere.*”

(3) *Dacă chiriașul notifică proprietarului intenția de a cumpăra locuința, sub condiția obținerii unui împrumut pentru plata prețului, contractul de închiriere se prelungește cu un an. La expirarea acestui termen, dacă vânzarea nu s-a perfectat, chiriașul pierde dreptul de preemțiune la cumpărarea locuinței.*”;

— Art. 14 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999: „(2) *Proprietarul poate refuza reînnoirea contractului de închiriere numai pentru următoarele motive: [...]*”

b) *locuința urmează să fie vândută în condițiile prezentei ordonanțe de urgență;*”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și art. 21 — *Accesul liber la justiție*.

Ulterior sesizării Curții, prevederile art. 14 alin. (2) lit. b) și ale art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 au fost abrogate prin art. 230 lit. v) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 322 pct. 2 din Codul de procedură civilă s-a mai pronunțat, exemplu fiind Decizia nr. 3 din 18 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 21 martie 2011. Cu acel prilej Curtea a reținut că prevederile legale criticate sunt norme de procedură, iar, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, procedura de judecată și exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești sunt stabilite numai prin lege. Din aceste norme constituționale reiese că legiuitorul are libertatea de a stabili condițiile în care părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, cu respectarea normelor și principiilor consacrate prin Legea fundamentală și prin actele juridice internaționale la care România este parte.

De asemenea, Curtea a constatat că revizuirea este o cale extraordinară de atac promovată pentru a îndrepta erorile de fapt, în scopul restabilirii adevărului în cauză, ceea ce este în deplină concordanță cu prevederile art. 124 din Constituție privind înfăptuirea justiției. Interesul legat de stabilitatea

hotărârilor judecătorești definitive, precum și a raporturilor juridice care au fost supuse controlului instanțelor prin hotărârile respective a impus ca legea să stabilească riguros și limitativ cazurile și motivele pentru care se poate exercita această cale de atac, precum și modul în care acestea pot fi probate. Din această perspectivă, prevederile legale criticate nu aduc atingere egalității în drepturi, accesului liber la justiție sau dreptului la un proces echitabil.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (2) lit. b) și ale art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a stabilit că sintagma „*în vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

Curtea constată că efectele juridice ale normelor supuse controlului de constituționalitate continuă să se producă și în prezent, în virtutea principiului „*tempus regit actum*”, astfel că urmează a se pronunța asupra constituționalității lor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prilej cu care s-a statuat că acestea nu contravin normelor constituționale de referință. Astfel, prin Decizia nr. 130 din 20 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 13 martie 2007, sau prin Decizia nr. 240 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 6 aprilie 2009, Curtea a statuat că prevederile legale criticate reglementează dreptul de preemțiune al chiriașului la cumpărarea locuinței, în cazul în care proprietarul își manifestă voința de a o vinde înainte de expirarea termenului închirierii.

În scopul asigurării unei continuități a raporturilor locative și a protecției chiriașului, legiuitorul a instituit anumite condiții și termene pentru exercitarea dreptului de preemțiune, și anume irevocabilitatea ofertei de vânzare până la expirarea contractului de închiriere, cu posibilitatea prelungirii acestuia și, implicit, a ofertei de vânzare cu un an, și dreptul chiriașului de a se subroga cumpărătorului în cazul în care locuința este vândută înainte de expirarea contractului de închiriere, la un preț egal sau inferior celui oferit de chiriaș.

De altfel, protecția temporară a chiriașilor, inclusiv în condițiile retrocedării imobilelor către foștii proprietari, fiind scopul declarat al ordonanței, se realizează prin diverse modalități juridice, cum sunt: prelungirea contractelor de închiriere pentru o perioadă de 5 sau 3 ani, după caz, asigurarea stabilității, în viitor, a drepturilor lor locative prin acordarea dreptului chiriașului la reînnoirea contractului de închiriere și crearea unor garanții împotriva unei evacuări abuzive, precum și a unui drept de preemțiune în cazul în care proprietarul intenționează să vândă locuința.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii:

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 2 din Codul de procedură civilă și ale art. 18 coroborate cu art. 14 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Fundația Pro Women din Iași în Dosarul nr. 52/45/2010 al Curții de Apel Iași — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2011.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.490

din 15 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (10) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (10) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Cabinetul Individual de Insolvență „Pop Laurențiu” din comuna Frecăței, satul Telița, județul Tulcea, în Dosarul nr. 7.446/212/2010 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.519D/2010.

La apelul nominal se prezintă Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență — Filiala Constanța, prin avocat Cristina Raluca Velea, cu delegație la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului prezent, care, invocând jurisprudența Curții Constituționale cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (10) din Legea nr. 85/2006, solicită respingerea excepției ca fiind inadmisibilă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, critica vizând aspecte referitoare la interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale de către instanțele judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.446/212/2010, **Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (10) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**. Excepția a fost ridicată de Cabinetul Individual de Insolvență „Pop Laurențiu” din comuna Frecăței, satul Telița, județul Tulcea, într-o cauză având ca obiect soluționarea căii de atac a recursului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate vin în contradicție flagrantă cu prevederile art. 372 și următoarele din Codul de procedură civilă, statuând că o anumită categorie de bunuri nu poate fi supusă executării silite, chiar în situația în care hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă, pronunțată de o instanță competentă, constituie titlu executoriu. Astfel, printr-o lege ordinară se derogă de la o lege organică. În plus, lipsa de transparență în modul de repartizare și administrare a fondului de lichidare fiind de notorietate, prin dispozițiile art. 4 alin. (10) din Legea nr. 85/2006 s-a deschis calea abuzurilor din partea Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență.

Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal apreciază că principiul liberului acces la justiție nu este îngădit, dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție menționând faptul că stabilirea procedurii de judecată, în care este inclusă și procedura executării silite, se face prin lege, iar excluderea prin dispozițiile legale criticate de la posibilitatea executării silite a sumelor existente în fondul de lichidare administrat de Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență constituie opțiunea legiuitorului.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (10) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „(10) *Sumele din fondul de lichidare nu pot face obiectul măsurilor asigurătorii sau al executării silite.*”

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii:

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (10) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Cabinetul Individual de Insolvență „Pop Laurențiu” din comuna Frecăței, satul Telița, județul Tulcea, în Dosarul nr. 7.446/212/2010 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2011.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat asupra dispozițiilor criticate, sub aceleași aspecte ca și cele invocate în cauza de față, prin Decizia nr. 878 din 30 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 673 din 21 septembrie 2011. Cu acel prilej Curtea a reținut că „este, prin urmare, incontestabil faptul că excepția de neconstituționalitate vizează, în realitate, o chestiune de interpretare a legii în sensul scoaterii de sub incidența normei a măsurilor asigurătorii sau a executării silite declanșate de lichidatorii judiciari cu privire la creanțele izvorâte din exercitarea profesiei lor. Însă o atare operație ține strict de competența instanțelor judecătorești, iar nu de cea a Curții Constituționale, motiv pentru care excepția urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.”

Fondul de lichidare, instituit prin dispozițiile art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, a avut drept scop ca, în lipsa disponibilităților bănești ale debitorului falit, din care să se poată efectua cheltuielile prevăzute la alin. (1) al art. 4, să reprezinte o sursă de finanțare pentru acoperirea acestor cheltuieli de lichidare, sens în care prin dispozițiile art. 4 alin. (6) se prevede și modalitatea de constituire a acestui fond. Prin urmare, legiuitorul a stabilit cu titlu de principiu care sunt cheltuielile de lichidare, de unde se plătesc acestea (din averea debitorului), precum și care este soluția în cazul în care debitorul falit nu are disponibilități din care să poată efectua aceste cheltuieli. Astfel a apărut ideea de înființare a unui fond de lichidare instituit prin art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 și constituit prin dispozițiile art. 4 alin. (6) din aceeași lege.

În această situație, nu rămâne decât ca instanța de judecată sesizată cu o cerere de executare a unor astfel de cheltuieli de către lichidatorii care au efectuat cheltuieli cu lichidarea debitorului falit să facă interpretarea sistematică a tuturor dispozițiilor art. 4 și să se pronunțe în consecință”.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.493

din 15 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. 18 coroborate cu art. 14 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. 18 coroborate cu art. 14 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Fundația Pro Women din Iași în Dosarul nr. 53/45/2010 al Curții de Apel Iași — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.539D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 500 din 13 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 53/45/2010, **Curtea de Apel Iași — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. 18 coroborate cu art. 14 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe.**

Excepția a fost ridicată de Fundația Pro Women din Iași într-o cauză având ca obiect o contestație în anulare formulată împotriva unei decizii civile pronunțate de Curtea de Apel Iași.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, în esență, autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale invocate întrucât în cadrul

contestației în anulare judecătorești nu au posibilitatea de a face o interpretare mai largă a materialului probator, doar pentru faptul că motivele contestației puteau fi invocate pe căile ordinare de atac, și stabilesc un regim juridic preferențial chiriașului care dobândește un drept de preemțiune la cumpărarea locuinței, fără ca acesta să mai beneficieze de un contract de închiriere valabil încheiat.

Curtea de Apel Iași — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată nu este întemeiată. Dispozițiile art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă constituie o garanție a respectării art. 21 din Constituție, asigurând soluționarea litigiului cu respectarea principiilor care guvernează procesul civil, iar prevederile art. 18 și art. 14 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 constituie norme de drept material prin care s-a reglementat dreptul de preemțiune al chiriașului la cumpărarea locuinței supuse regimului juridic stabilit prin Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. 18 coroborate cu art. 14 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, cu modificările și completările ulterioare. Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă: „Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, pentru motivele arătate mai jos, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului:

1. când procedura de chemare a părții, pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerințele legii;”;

— Art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999: „(1) În cazul în care contractul de închiriere nu se reînnoiește pentru motivul prevăzut la art. 14 alin. (2) lit. b), chiriașul are drept de preemțiune la cumpărarea locuinței.

(2) Notificarea prealabilă a refuzului de a reînnoi contractul de închiriere, în temeiul și cu respectarea condițiilor prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, ține loc de ofertă de vânzare și trebuie să cuprindă prețul vânzării, sub sancțiunea nulității absolute. Oferta de vânzare este irevocabilă până la expirarea perioadei de închiriere.

(3) Dacă chiriașul notifică proprietarului intenția de a cumpăra locuința, sub condiția obținerii unui împrumut pentru plata prețului, contractul de închiriere se prelungește cu un an. La expirarea acestui termen, dacă vânzarea nu s-a perfectat, chiriașul pierde dreptul de preemțiune la cumpărarea locuinței.”;

— Art.14 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999: „(2) Proprietarul poate refuza reînnoirea contractului de închiriere numai pentru următoarele motive: [...]

b) locuința urmează să fie vândută în condițiile prezentei ordonanțe de urgență;”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și art. 21 — *Accesul liber la justiție*.

Ulterior sesizării Curții, prevederile art. 14 alin. (2) lit. b) și ale art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 au fost abrogate prin art. 230 lit. v) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în ceea ce privește constituționalitatea prevederilor art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 1.452 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 16 decembrie 2009, instanța constituțională s-a mai pronunțat și a reținut că prevederile art. 317 din Codul de procedură civilă nu au în vedere hotărârile judecătorești susceptibile de a fi atacate pe căile ordinare de atac, care oferă părților cadrul procesual adecvat în care să își poată exercita, cu diligență, drepturile procesuale de pe poziții de egalitate, ci se referă la hotărârile irevocabile, împotriva cărora mai pot fi exercitate doar căile extraordinare de atac, cum este cazul contestației în anulare. Legiuitorul a prevăzut cazurile în care poate fi atacată o hotărâre irevocabilă pe calea contestației în anulare tocmai pentru a garanta echitatea actului de justiție și pentru a-l pune pe justițiabilul care nu a putut invoca, din motive, desigur, neimputabile lui, nelegalitatea citării într-o situație egală cu cel care a invocat aceste motive în apel sau în recurs, cu intenția de a crea un tratament juridic egal între aceștia.

De asemenea, Curtea a mai reținut că, odată invocate pe calea apelului sau a recursului, aceste motive urmează a fi cenzurate de către instanță, care se va pronunța asupra lor,

astfel încât nepronunțarea asupra acestor motive în faza recursului dă posibilitatea părții interesate să le invoce în cadrul contestației în anulare, potrivit art. 317 alin. 2 din Codul de procedură civilă. Din moment ce partea a putut invoca aceste motive pe calea apelului sau a recursului, ar fi de prisos să i se mai acorde încă o dată această posibilitate pe calea contestației în anulare.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (2) lit. b) și ale art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a stabilit că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

Curtea constată că efectele juridice ale normelor supuse controlului de constituționalitate continuă să se producă și în prezent, în virtutea principiului „*tempus regit actum*”, astfel că urmează a se pronunța asupra constituționalității lor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prilej cu care s-a statuat că acestea nu contravin normelor constituționale de referință. Astfel, prin Decizia nr. 130 din 20 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 13 martie 2007, sau prin Decizia nr. 240 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 6 aprilie 2009, Curtea a statuat că prevederile legale criticate reglementează dreptul de preemțiune al chiriașului la cumpărarea locuinței, în cazul în care proprietarul își manifestă voința de a o vinde înainte de expirarea termenului închirierii.

În scopul asigurării unei continuități a raporturilor locative și a protecției chiriașului, legiuitorul a instituit anumite condiții și termene pentru exercitarea dreptului de preemțiune, și anume irevocabilitatea ofertei de vânzare până la expirarea contractului de închiriere, cu posibilitatea prelungirii acestuia și, implicit, a ofertei de vânzare cu un an, și dreptul chiriașului de a se subroga cumpărătorului în cazul în care locuința este vândută înainte de expirarea contractului de închiriere, la un preț egal sau inferior celui oferit de chiriaș.

De altfel, protecția temporară a chiriașilor, inclusiv în condițiile retrocedării imobilelor către foștii proprietari, fiind scopul declarat al ordonanței, se realizează prin diverse modalități juridice, cum sunt: prelungirea contractelor de închiriere pentru o perioadă de 5 sau 3 ani, după caz, asigurarea stabilității, în viitor, a drepturilor lor locative prin acordarea dreptului chiriașului la reînnoirea contractului de închiriere și

crearea unor garanții împotriva unei evacuări abuzive, precum și a unui drept de preempțiune în cazul în care proprietarul intenționează să vândă locuința.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii:

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. 18 coroborate cu art. 14 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Fundația Pro Women din Iași în Dosarul nr. 52/45/2010 al Curții de Apel Iași — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2011.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.495

din 15 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 9 din Codul de procedură civilă

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 9 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Viorel Găzdac și Iuliana Voichița Găzdac în Dosarul nr. 618/35/2010 al Curții de Apel Oradea — Secția civilă mixtă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.575D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, critica vizând aplicarea în timp a dispozițiilor legale criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 618/35/2010, **Curtea de Apel Oradea — Secția civilă mixtă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 9 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Viorel Găzdac și Iuliana Voichița Găzdac într-o cauză având ca obiect o cerere de revizuire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile legale criticate reglementează un nou caz de revizuire și sunt contrare principiului neretroactivității legii civile înscris în art. 15 alin. (2) din Constituție, în măsura în care acest caz de revizuire se aplică și hotărârilor judecătorești pronunțate în materie civilă

rămase definitive ori irevocabile anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă.

Curtea de Apel Oradea — Secția civilă mixtă își exprimă opinia în sensul admiterii excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 322 pct. 9 din Codul de procedură civilă în măsura în care incidența acestui motiv de revizuire s-ar răsfrânge și asupra hotărârilor rămase irevocabile anterior introducerii acestui caz de revizuire în Codul de procedură civilă, respectiv anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003. În caz contrar, s-ar aduce atingere securității raporturilor juridice și s-ar încălca principiul neretroactivității legii consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului a transmis punctul său de vedere cu Adresa nr. 12.165 din 13 decembrie 2010, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 17.549 din 14 decembrie 2010, și apreciază că dispozițiile legale criticate sunt norme de procedură adoptate de legiuitor în temeiul art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție. Ca atare, legiuitorul are libertatea de a stabili condițiile în care părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, cu respectarea normelor și principiilor consacrate prin Legea fundamentală și prin actele juridice internaționale la care România este parte.

În plus, arată că dispozițiile legale criticate dispun pentru viitor și se aplică de la data intrării lor în vigoare situațiilor juridice în curs de derulare, astfel încât nu poate fi reținută încălcarea principiului neretroactivității legii. Însă criticile formulate de autorul excepției vizează aplicarea sau interpretarea textului de lege criticat, aspecte ce excedează obiectului controlului de constituționalitate, fiind atribute ale instanței de judecată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), al art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 322 pct. 9 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „*Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri: [...]*”

9. *dacă Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale datorată*

unei hotărâri judecătorești, iar consecințele grave ale acestei încălcări continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor criticate. Astfel, prin Decizia nr. 233 din 15 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 17 mai 2011, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate, dintr-o altă perspectivă decât cea relevată de autorii excepției în prezenta cauză, și a constatat că dispozițiile art. 322 pct. 9 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care nu permit revizuirea unei hotărâri judecătorești prin care, fără a se evoca fondul, s-au produs încălcări ale unor drepturi și libertăți fundamentale, încălcări constatate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

În ceea ce privește critica întemeiată pe dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea reține că formula redacțională a textului legal dedus controlului nu oferă temei unei atare critici, întrucât nu conține în sine nicio dispoziție cu caracter retroactiv, textul urmând a-și găsi aplicarea exclusiv de la data intrării în vigoare a ordonanței modificatoare. Cât privește determinarea situațiilor juridice care rămân supuse vechii reglementări, precum și a celor care vor fi guvernate de noua reglementare, aceasta nu constituie o problemă de constituționalitate, ci de aplicare a legii în timp, de competența exclusivă a instanțelor judecătorești.

În legătură cu principiul neretroactivității legilor, Curtea constată că, potrivit acestui principiu, o lege devine obligatorie numai după publicarea ei în Monitorul Oficial al României, ea rămânând în vigoare până la apariția unei alte legi, care o abrogă în mod explicit sau implicit. Prin urmare, ori de câte ori o lege nouă modifică starea legală anterioară cu privire la anumite raporturi, toate efectele susceptibile a se produce din raportul anterior, dacă s-au realizat înainte de intrarea în vigoare a legii celei noi, nu mai pot fi modificate ca urmare a adoptării noii legi, care trebuie să respecte suveranitatea legii anterioare. A decide că, prin dispozițiile sale, legea nouă ar putea desființa sau modifica situații juridice anterioare, existente ca o consecință a actelor normative care nu mai sunt în vigoare, ar însemna să se încălce principiul constituțional al neretroactivității legii civile. Însă legea nouă este aplicabilă de îndată tuturor situațiilor care se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și tuturor efectelor produse de situațiile juridice formate după abrogarea legii vechi.

Raportând cele arătate cu titlu principal la norma dedusă controlului, Curtea constată că aceasta își limitează incidența exclusiv la hotărârile judecătorești pronunțate în materie civilă rămase definitive ori irevocabile ulterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, așadar integrate domeniului său temporal de aplicare legitim, ceea ce impune concluzia că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii:

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 9 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Viorel Găzdac și Iuliana Voichița Găzdac în Dosarul nr. 618/35/2010 al Curții de Apel Oradea — Secția civilă mixtă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2011.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.496

din 15 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 401 alin. 2 din Codul de procedură civilă

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 401 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mihaela Mortoiu în Dosarul nr. 13.907/212/2010 al Judecătoria Constanța — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.592D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 13.907/212/2010, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 401 alin. 2 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Mihaela Mortoiu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate încalcă principiul liberului acces la justiție, întrucât dau dreptul la acțiune coproprietarului bunului supus executării silite numai după ce bunul a fost deja vândut. Această împrejurare este de natură a crea discriminări între terțul coproprietar și coproprietarul debitor, pe de o parte, și de a încălca dreptul de proprietate al primului în condițiile în care bunurile dobândite în comun sunt înstrăinate prin executare silită, pe de altă parte.

Judecătoria Constanța — Secția civilă apreciază că reglementarea unor condiții de exercitare a unui drept subiectiv sau procesual nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci reprezintă o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 401 alin. 2 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „*Contestația prin care o terță persoană pretinde că are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit poate fi introdusă în termen de 15 zile de la efectuarea vânzării ori de la data predării silite a bunului.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 alin. (1)—(3) — *Accesul liber la justiție* și art. 44 alin. (1) și (2) — *Dreptul de proprietate privată*.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii:

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 401 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mihaela Mortoiu în Dosarul nr. 13.907/212/2010 al Judecătoria Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2011.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 401 din Codul de procedură civilă, de parte de a deroga de la dispozițiile art. 399 alin. 1 din Codul de procedură civilă, nu fac decât să prevadă termenul pentru introducerea contestației la executare, precizând data de la care acesta începe să curgă în diferite situații, printre care și aceea prevăzută de art. 401 alin. 2 când terțul pretinde un drept de proprietate sau alt drept real asupra bunului urmărit.

Curtea consideră că susținerea potrivit căreia coproprietarul bunului supus executării silite are dreptul de a formula contestație la executare numai după ce bunul a fost deja vândut nu poate fi reținută, întrucât neconstituționalitatea unei reglementări constituie o stare intrinsecă a acesteia și nu poate fi dedusă pe calea unei interpretări *per a contrario*, operație care presupune a atribui legiuitorului ceea ce acesta nu a prevăzut *in terminis*. Prin urmare, Curtea reține că terții sus-menționați pot introduce contestație împotriva executării silite înseși, precum și împotriva oricărui act de executare, potrivit dispoziției de drept comun, respectiv în termen de 15 zile, care începe să curgă din momentul în care au luat cunoștință de actul de executare ce i-a vătămat.

Așa fiind, Curtea constată că textul de lege criticat nu realizează nicio restrângere cât privește sfera persoanelor îndreptățite a formula contestație la executare și dă pe deplin expresie prevederilor constituționale cuprinse în art. 21. De altfel, reglementarea de către legiuitor, în limitele stabilite de Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept — subiectiv sau procesual —, inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul drepturilor altor titulari, în egală măsură ocrotite.

Pentru aceleași motive, Curtea nu poate reține nici încălcarea principiilor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor și la garantarea dreptului de proprietate privată.

Magistrat-asistent-șef
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.497

din 15 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108¹ alin. 1 lit. a) și b) și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108¹ alin. 1 lit. a) și b) și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare Banat—Crișana — S.A. din Arad în Dosarul nr. 6.760/1.285/2010 al Tribunalului Comercial Cluj și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.596D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții nr. 4.784D/2010, care are același obiect al excepției de neconstituționalitate. Critica a fost formulată de același autor în Dosarul nr. 7.079/1.285/2010 al Tribunalului Comercial Cluj.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele mai sus menționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 4.784D/2010 la Dosarul nr. 4.596D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 15 octombrie 2010 și 17 noiembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 6.760/1.285/2010 și nr. 7.079/1.285/2010, **Tribunalul Comercial Cluj a sesizat**

Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108¹ alin. 1 lit. a) și b) și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă.

Excepția a fost invocată de Societatea de Investiții Financiare Banat—Crișana — S.A. din Arad în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri de reexaminare a amenzii judiciare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile legale criticate sancționează introducerea unei cereri cu rea-credință. Legiuitorul român nu definește reaua-credință în cuprinsul Codului de procedură civilă și nu enumeră nici criteriile după care formularea unei cereri ar putea fi apreciată obiectiv ca fiind exercitată cu rea-credință. Potrivit art. 108⁵ alin. 1 din Codul de procedură civilă, partea interesată poate face cerere de reexaminare împotriva hotărârii prin care s-a aplicat amenda judiciară, însă cererea de reexaminare se judecă de aceeași instanță și același judecător (potrivit practicii Tribunalului Comercial Cluj), fiind astfel încălcat dreptul părților la un recurs efectiv.

Autorul mai arată că prin instituirea unor sancțiuni pecuniare se îngreudește accesul liber la justiție, întrucât existența posibilității ca părțile să suporte o amendă judiciară este de natură să le inducă o stare de temere și de autocenzurare în a se adresa cu cereri justiției, alegând de multe ori să renunțe la apărarea drepturilor, libertăților și a intereselor lor legitime pe această cale.

Reglementarea criticată încalcă garanțiile constituționale și convenționale referitoare la dreptul la un proces echitabil în măsura în care cererea de reexaminare se soluționează de însăși instanța care a dispus măsura sancționatorie, împrejurare ce suprimă dreptul părților la un recurs efectiv, întrucât nu există posibilitatea controlului judecătoresc ierarhic superior.

Tribunalul Comercial Cluj apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale, întrucât, potrivit art. 126 și 129 din Legea fundamentală, exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești și procedura de judecată sunt stabilite prin lege. Astfel, legiuitorul are libertatea de a stabili cazurile și condițiile în care părțile pot exercita căile de atac, termenele, de a stabili reguli clare cu privire la competența și la modul de judecare. Rațiunea pentru care este dată în competența aceluiași complet de judecată soluționarea cererii de reexaminare a amenzii judiciare este de a permite părții petente să aducă dovezi în sprijinul înlăturării sau diminuării culpei reținute la data aplicării amenzii judiciare, cu considerarea împrejurării că aplicarea amenzii este o facultate a completului de judecată, iar nu o obligație a acestuia, astfel că același

complet este cel mai bine în măsură să revină asupra măsurii aplicării amenzii judiciare, reexaminând modul de exercitare a dreptului de apreciere oferit de lege. Acceptarea opiniei petentei exclude orice fel de analiză și judecată a cererii de către instanță, instituind prezumția parțialității instanței.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 108¹ alin. 1 lit. a) și b) și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 108¹ alin. 1 lit. a) și b): *„Dacă legea nu prevede altfel, instanța, potrivit dispozițiilor prezentului articol, va putea sancționa următoarele fapte săvârșite în legătură cu procesul, astfel:*

1. cu amendă judiciară de la 50 lei la 700 lei:

a) introducerea, cu rea-credință, a unor cereri vădit netemeinice;

b) formularea, cu rea-credință, a unei cereri de recuzare sau de strămutare;”;

— Art. 108⁵: *„Împotriva încheierii prevăzute la art. 108⁴ cel obligat la amendă sau despăgubire va putea face numai cerere de reexaminare, solicitând, motivat, să se revină asupra amenzii ori despăgubirii sau să se dispună reducerea acestora.*

Cererea se face în termen de 15 zile, după caz, de la data la care a fost luată măsura sau de la data comunicării încheierii.

Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu, de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1) — (3) — *Accesul liber la justiție*. De asemenea, sunt considerate a fi încălcate și prevederile art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile legale criticate au mai fost examinate din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării

deciziilor nr. 231 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 1 aprilie 2009, nr. 547 din 18 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.030 din 21 noiembrie 2005, și nr. 1.280 din 8 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 10 noiembrie 2009, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b) și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă.

Curtea a reținut că textele de lege criticate prevăd doar posibilitatea aplicării unor amenzi judiciare, în cazul exercitării cu rea-credință a unor drepturi procesuale, ceea ce corespunde exigențelor art. 57 din Constituție, care instituie îndatorirea fundamentală a cetățenilor de a exercita drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără încălcarea drepturilor și libertăților celorlalți.

De asemenea, textele criticate nu cuprind prevederi de natură să aducă atingere dreptului de acces la justiție și dreptului la apărare. Dimpotrivă, dispozițiile art. 108⁵ din Codul de procedură civilă prevăd că persoana obligată la amendă sau despăgubire poate face cerere de reexaminare, prin care solicită, motivat, să se revină asupra amenzii ori despăgubirii.

Astfel, prin Decizia nr. 260 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 7 mai 2007, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, a statuat că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul competenței sale constituționale, astfel cum este consacrată prin art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, potrivit cărora *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*, iar *„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”*.

Faptul că împotriva încheierii de stabilire a amenzii sau despăgubirii se poate face numai cerere de reexaminare, aceasta soluționându-se de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea, nu poate constitui o încălcare a vreunei prevederi constituționale, întrucât instanța nu soluționează fondul litigiului. Cererea se judecă în camera de consiliu, cu citarea părților, în temeiul art. 85 din Codul de procedură civilă, și se soluționează prin încheiere irevocabilă. Există în acest caz doar posibilitatea de a reveni asupra amenzii sau despăgubirii, în scopul de a ușura situația persoanei obligate la plata acestora, reexaminarea apărând ca o cale specifică de retractare. Pe această cale nu se realizează un control judiciar propriu-zis, iar faptul că aceeași instanță care a pronunțat hotărârea judecă și cererea de reexaminare nu este de natură să influențeze aprecierea judecătorilor, întrucât aspectele analizate pe calea reexaminării sunt diferite de cele examinate în fond.

Întrucât în cauza de față nu au fost aduse elemente noi de natură să impună reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, atât considerentele, cât și soluția acestor decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii:

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108¹ alin. 1 lit. a) și b) și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare Banat—Crișana — S.A. din Arad în dosarele nr. 6.760/1.285/2010 și nr. 6.760/1.285/2010 ale Tribunalului Comercial Cluj.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2011.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.501

din 15 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială I.P.P.S. — S.A. din Reșița în Dosarul nr. 1.325.1/115/2009 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal — Judecător-sindic și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.676D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.325.1/115/2009, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal — Judecător-sindic a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială I.P.P.S. — S.A. din Reșița într-o cauză având ca obiect o cerere de deschidere a procedurii insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că termenul de 10 zile pentru contestarea sau recunoașterea stării de insolvență este un termen de decădere, debitorului îngrădindu-i-se dreptul de a solicita reorganizarea judiciară în condițiile respingerii contestației cu privire la starea

de insolvență. Textul de lege instituie o sancțiune pentru exprimarea unei opinii, ceea ce contravine prevederilor art. 29 din Constituție referitoare la libertatea de gândire și a opiniilor, precum și celor ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Tribunalul Caraș-Severin — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal — Judecător-sindic își exprimă opinia în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile criticate nu conțin măsuri discriminatorii care să contravină exercitării libertății gândirii și a opiniilor.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, text de lege care are următorul conținut: *„În termen de 10 zile de la primirea copieii, debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existența stării de insolvență. Dacă debitorul contestă starea de insolvență, iar contestația sa este ulterior respinsă, el nu va mai avea dreptul să solicite reorganizarea judiciară.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 29 alin. (1) — *Libertatea conștiinței* și în art. 53 alin. (2) — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor legale criticate, supuse unor critici similare și raportate la unele din prevederile constituționale invocate de autorul excepției, instanța constituțională s-a mai pronunțat prin mai multe decizii, respingând criticile formulate.

Astfel, prin Decizia nr. 1.247 din 18 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 857 din 19 decembrie 2008, și prin Decizia nr. 59 din 14 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din

23 martie 2010, Curtea a constatat că prevederile art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 au în vedere, de fapt, doar interzicerea debitorului de a mai solicita reorganizarea judiciară după ce anterior a contestat existența stării de insolvență, iar contestația i-a fost respinsă. Curtea a reținut că garantarea libertății economice trebuie să aibă loc, în mod egal, pentru toți cei care desfășoară o activitate economică, astfel încât garantarea drepturilor comercianților debitori nu poate aduce prejudicii drepturilor creditorilor. Prin urmare, limitarea exercițiului unor drepturi ale debitorilor care nu și-au exercitat voluntar obligațiile de plată apare ca justificată cu prilejul desfășurării procedurii insolvenței ce urmărește tocmai acoperirea pasivului acestora prin satisfacerea creanțelor creditorilor.

Restrângerea anumitor drepturi ale debitorului nu duce însă la dispariția totală a acelor drepturi. Astfel, debitorul are posibilitatea de a opta între acceptarea soluției cu privire la deschiderea procedurii insolvenței și propunerea unui plan de reorganizare sau contestarea soluției de deschidere a procedurii insolvenței, contestare care însă nu trebuie să tindă spre o simplă tergiversare a cauzei. În plus, chiar dacă va fi respinsă contestația, un plan de reorganizare va putea fi propus de administratorul-judiciar sau de către creditorii. Astfel, legea pune la dispoziție mai multe căi prin care debitorul își poate valorifica drepturile sale, rămânând la latitudinea legiuitorului de a prevedea diverse proceduri și consecințele exercitării acestora. De altfel, dacă nu ar fi contestat cererea creditorului, automat se deschidea procedura generală împotriva debitorului, cu parcurgerea deci și a fazei reorganizării judiciare. O atare dispoziție legală este o expresie a prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție.

În fine, prin Decizia nr. 142 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 15 martie 2010, Curtea a reținut, raportat la critica de neconstituționalitate ce vizează termenul de 10 zile în care debitorul trebuie să conteste cererea creditorului de a cere deschiderea procedurii, că acesta este un termen de decădere scurt, stabilit de legiuitor în considerarea faptului că procedura insolvenței trebuie să se desfășoare cu celeritate. Mai mult, este o prevedere legală care atrage atenția părților asupra gradului de diligență ridicat pe care trebuie să îl manifeste atunci când se pune problema începerii procedurii.

Considerentele și soluțiile deciziilor menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

În ceea ce privește critica întemeiată pe dispozițiile art. 29 din Constituție, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză, sfera lor de aplicare limitându-se la libertatea gândirii și a opiniilor, ca expresie a conștiinței persoanei, nicidecum în materia drepturilor economice guvernate de alte principii constituționale, precum cele consacrate de art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție: libertatea comerțului, protecția concurenței loiale sau crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii:

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială I.P.P.S. — S.A. din Reșița în Dosarul nr. 1.325.1/115/2009 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal — Judecător-sindic.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2011.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef
Mihaela Senia Costinescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.roAdresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

